

BİR İNSANI UNUTMAK ZORUNDA KALDIN MI HIÇ

Şu ana kadar kendim için ne yaptım diye düşünüyordu 6 Temmuz 1967 yazan takvim yaprağını koparıırken, her sabah posta kutusuna geçen gece yazdığı şiirlerini gazeteye postalamaya giderken de düşünüyordu akşam yemeğinde evin yalnızlık ve sükûneti içinde de düşünüyordu şiirlerini yazarken bile düşünüyordu. Bu soruyu kendisine defalarca sormaktan başka sayılı şeyler yapıyordu gün içinde. Hep neler yapabileceği ile kıyaslıyordu yaptıklarını. Aslında pişmanlıklarının sayısı sıkıca azdı düşünülürdü. Kendi kararlarını çok vermemişti. Zaten pişman değildi hayatından da. İstanbul'da şair bir baba ve sanatçı bir annenin tek kız çocuğu olarak doğmuştu annesi Nilgün Hanım kendisi 4 yaşında iken amansız bir hastalıktan ölmüştü babası bu durumu kabullenememişti kendisi ise ölümü ilk kez o zaman görmüştü. Babası Mirza Efendi ise kendi babası tarafından boş bir uğraş olarak görüldüğü için kendisi ölene kadar gizlice yazdığı şiirlerinin yayımlayamamıştı. Şiirleri yayınlandıktan sonra ise büyük bir üne sahip olmuş ve hayli varlıklı bir duruma gelmişti ve ne kadar farkında olmasa da kendi kızını da babasının onu büyüttüğü gibi kendi kararları ile bir şair olarak büyütülmüştü. İnsanın en büyük hasarı aldığı kişi oluvermesinin ironisi hakkında da çok düşünmüştü. Tek yaptığı düşünmekti monoton hayatından ne kadar mutlu olmasa da şikâyet etmezdi sabahın ilk ışıklarından akşamın derin bir saatine kadar düşünürdü. Büyük değişikliklerden hayli hazzetmez alışmayı ve değişmeyi hiç sevmezdi. Bilinen ve okunan bir gazetenin şiir köşesinde çocuk şiirleri yazardı aslında ne çocuklardan ne de düşük getirisinden hazzederdi ama babası sayesinde geçim sıkıntısı yoktu İstanbul'un nezih semtlerinden birinde nezih apartmanda oturuyordu. Bu son zamanlardaki tek değişikliği olan çocukluk arkadaşı ve aile dostu Can uzun bir dünya seyahatinden sonra karşı daire taşıyordu. Can romantik bir şairdi ve şiirlerinden kavuştuğu ünle erken yaşta dünyayı dolaşmıştı. Tüm bu konular aklından geçerken kapı çaldı o da takvim yaprağını masanın üstüne bıraktı, kapıyı açtı ve kapıcı Rasim Efendi ile karşılaştı. Rasim efendi kendisini kızı olarak görürdü babasını da yakından tanırdı. Rasim Efendi: "Günaydın Kızım bakkala gidiyordum ihtiyacın varsa bir şeye alıvereyim" dedi "Zahmet vermeyeyim. Yollayacağım mektuplar var o sırada hallederim gereklerimi teşekkürler. A ve unutmadan karşıdaki daireye ne zaman yerleşecekler biliyor musun Rasim Efendi?". "Evet, dün daire paklandıydı, şu an da eşyaları taşıyan kamyon binanın önünde, öğlen vaktine kadar eşyalar yerleşir, akşama kadar da gelir alıcı. Babanla dün konuşmuştuk tanıdık biri geliyormuş karşıya. Neyse kızım eminsen ben gidiyorum bakkala şimdi." "Eminim Rasim Efendi teşekkürler.". Kapıyı kapatırken akşam yemeğine mi davet etsem Can'ı hem yeni yerleşmişse zahmet etmez hemde arayı kapatırız diye düşündü ve mektupları postalamak için dışarı çıkmak üzere şapkasını aldı. Sokağa çıktığında bir kere daha yalnız ve sessiz monotonluğun rahatlatıcı olduğunu düşündü. Alışılmadık olaylara ve güvensizliğe yer olmayan bir yaşam düşüncesi bile kendisini rahatlatıyordu. Mektupları pullayıp kutuya bıraktıktan sonra kahvaltı için alacağı gerekler yerine akşam yemeği için gerekli yiyecekleri aldı ve yeniden sokağa çıktı. Takıntılı kadınlar gibi her eşyayı nerede en son gördüyse/ bıraktıysa orada görmeyi seviyordu: posta kutusu, küçük bakkal, her sabah evine geri dönerken gördüğü tek sorunları akşama yapacağı yemek olan semtin yaşlı kadınları... Her şey yerli yerindeydi bir şey dışında apartmana girmek

üzere olduğu sırada onu görünce koşarak kaçan bir kadın dışında. Pek önemsememişti başta ama daha önce o kadını hiç görmemişti ne bu binada yaşıyordu ne de herhangi birinin tanıdığıydı biliyordu çünkü takıntılı insanlar gibi olduğu alanın tüm özelliklerini biliyor ve aslında bilmediği ortaya çıktığında afallıyordu. Arkasından baktı ama çoktan kaybolmuştu kadın. Belki birkaç saniyeden kısa bir süre itibariyle gördüğü o kadının yüzünü hala bakıyormuş gibi hatırlıyordu: Yeşil ama ince bir şapka vardı koyu renkli saçlarının üstünde gözleri koyu dudakları ise açık pembeydi. Tüm şaşkınlığı geçtiğinde birkaç dakika geçmişti apartmana girdi ve önemsemedi belli ki monotonluk ne kadar güvenli olsa bile bazen olağan dışı olgularda dikkatimi çekiyor diye düşündü ve dairesinin önüne geldi ve az öncekinden de daha çok şaşırıldı hatta belki bu sefer afallamış ile olabiliirdi kapısının önünde sarı bir pusetin içinde bir bebek vardı üstünde de kırmızı bir mühür ile mühürlenmiş mektup daha yarım saat önce boş olan ve hep boş olan kapısının önünde duruyordu ne yapacağını bu sefer bilemiyordu her zaman her durumun üstesinden gelebileceğine inanıyordu ama şuan ayaktaki bir ölüden farkı yoktu. Merdivenlerden hamalların eşya taşıma sesi ile tedirgin olup puseti hemen eve aldı ve kapıyı kapattı. Bebek hala uyuyordu ama mektubu hala açmamıştı. Ne olabileceğine karşın kurduğu senaryolarla birlikte de açması zaten imkansızdı uzun bir duraksamanın sonunda mektubu eline aldı ve açtı mektupta şöyle yazıyordu:

“Günaydın, iyi akşamlar veya tünaydın sonunda ne zaman yapabileceğime karşın ne bir fikrim ne de bir niyetim var ama bunu okuyorsanız zaten sonunda yapmışımdır. Evet şu an şaşırıldığınızı tahmin edebiliyorum ve de siz yanlış bir şey yapmadan hemen her şeyi en baştan anlatmak istiyorum. Adım Selma ve İstanbul’a bir yıl önce geldim. Geldiğim yerde saygı gören bir ailenin kızıyım. Geldiğim yerde ne bir arkadaşım ne de artık bir sevenim var bir arkadaşım vardı aslında çocukluk arkadaşım olan ve hayatın bana, karşında duran canımdan çok sevdiğim her şeyimi verebileceğim mucizeyi başka, hiç tanışmadığım, bir kadına bırakmaya zorladığı çocuğun babası. Ailelerimiz yakın ve saygındı bir sene önceye kadar bile evlilik konuşuluyordu iki aile arasında. Bir kitapta okumuştum Mizan okumuştum bana diyordu ki yazar “her şeyin pürüzsüz ve yolunda olması büyük bir pürüzün habercisidir” öyleymiş gerçekten. Birkaç ay sonra ettikleri kavga sonucu Mizan’ın babası babamı vurdu ve aradaki tüm arkadaşlık ve dostlukları sona erdi. Evlenemeyeceğimizi duyunca da Mizan ile İstanbul’a kaçtık ama birkaç gün önce Mizan da vuruldu ve ben karşındaki mucizeyi dünyaya getirdim. Tutunacak dalım kalmadı iyi bakmamaktansa bakmamayı tercih ederim yine yazarın dediği gibi “kötü bir resim asarım korkusuyla hiç resim asamadım; kötü yaşarım korkusuyla... hiç yaşayamadım.” Ben yaşayamadım şair hanım ve yaşamakta istemiyorum. Size neden geldiğimi kendi yaşamımdan daha önem verdiğimi Mizanın emanetini size neden verdim diye düşüneceksiniz. İlk olarak neden yetimhaneye götürmediğimi anlatayım mucizem bir yetim değil benim annesi ve babası olmayan ölümsüz bir aşkın mucizesi onu yetimhaneye gönderemedim ne ona yetim gözüyle bakılmaması için ne de bulunursa yaşatmayacakları için mucizemi. Size geldim çünkü İstanbul’da kaldığımız süre zaafında her sabah sizin şiirleriniz olan gazeteyi alırdı Mizan sizin şiirlerinizi okurduk birlikte Mizan ölünce tek dinlediğim kişi sizdiniz hiç tanışmadık ama ben sizi çok dinledim. Ben, ben kalbimde ağır bir yük taşıyorum. Ben artık hiç gülemeyeceğim. Her nefes alışımında kalbim ağrıyor. Ne işim var bu dünyada benim?”

Ona iyi bakın

Selma”

Mektubu bıraktığında düşünemiyordu. Sadece bir şiirden bazı satırlar geliyordu ağzına “aslında her şeyin birden unutulmasına çok ihtiyacımız var... bizde unutmuş gibi yaparız, hiç kırılmamış, ağlamamış gibi.” * Ah Selma ...

Öğlene doğru tüm odayı saran düşünce bulutu bebeğin ağlaması ile dağıldı ve camdan havaya karıştı. Odada tek olan şair ve bebek ikisi de nerede olduğunu bilmiyor gibi görünüyor ve korkuyorlardı. Ne şanslılardı ki gazetede yazdığı çocuk şiirleri beğenenler tarafından evine sıkça hediye gelirdi şair hanımın ve bunların büyük bit kısmı bebek eşyalarıydı. Selma bunu tahmin etmiş olmalıydı ama tahmin etmediği şair çocuklar ile hiç vakit geçirmemişti.

Şair bebeğin ağlaması ile hemen ayağa kalktı ve bebeği kucağına aldı ama işe yaramıyordu bebek ağlıyordu şair şiirleri için tüm araştırmalarını tüm bildiklerini yaptı ama hala ağlıyordu ve sonunda şair gücünün, hani o her şeyi başaracak, atlatacak gücünün bir çocuğun ağlamasını susturamayacak kadar olduğunu gördü. Dizlerinin üzerine düştü ve daha sıkı sarılarak bebeğe ağlamaya başladı. İkisinin de ne annesi ne de cesareti kalmamıştı şair annesinin ölümüne şimdi ağlıyordu Selma’ya ağlıyordu kendisine ağlıyordu ilk kez ağlıyordu kendisine. Şairin ağladığını duyan bebek de konuş der gibi ağlamayı durdurmuştu şimdi şair ağlıyordu bebeği omzundan kucağına alıp ona bakıyordu ikisi de ne yapacağını bilmiyordu.

Gökyüzü her akşamüstü aldığı mor ve turuncu rengini bu akşamüstü daha güzel almıştı. Şair ise bebeği bir bebek arabasına koymuş Can ile yiyecekleri akşam yemeğini hazırlıyordu. Bebek hakkında ne diyeceğini düşünememişti. Ama söylerse Selma’nın da korktuğu gibi yetimhaneye haber vereceğinden korkuyordu. Masanın karşısındaki odaya arabasıyla koyar sorulmadıkça cevaplamam diye düşünüyordu masayı hazırladı ve tam zamanında kapı çaldı. Bebek arabasını yerine koyup bebeğe bir baktıktan sonra kapıyı açtı. Gelen Rasim Efendinin eşi Dilber Hanım’dı. Dilber Hanım: “İyi akşamlar kızım baban Rasim amcanı aramış ilaçlarını alıp almadığını- Dilber Hanım cümlesine son vermeden önce dış kapının kapatılış sesi sonra da merdivenlerinden ayak sesleri gelmeye başladı. Dilber Hanım şaşkınlıkla “Hayret bu saatte kim gelir ki” dedi. Şaşırmıştı o da şair Hanım gibi monotonluğa alışmıştı. Şair, dilber hanımın şaşırmasını doğal karşılamıştı o da takıntılıydı monotonluğa belli ki. Dilber Hanımın içini ferahlatmak maksadıyla “karşı daireye gelen yeni alıcıdır herhalde” dedi. Dilber Hanım: “A evet tabi kızım, tabi kim olacak başka” dedi şaşkınlığı dinmiş ama endişesi devam ettiğini belli eden bir ses tonu ile. En başta şaşkın olmasını doğal karşıladıysa da Dilber Hanımın, endişeli olması onu da endişelendirmeye başladığı ve bunu dile getireceği sırada Can en sonunda merdivenlerin sonuna gelmişti.

Şair, masanın cam ve bebek arabasına bakan ucuna, Can ise karşı uca oturmuş derin bir sohbet neşeli bir hava ile odaya hüküm sürüyordu. Yemekler doyuracak kadar yenmesine rağmen masadan kalkılmamış, iki eski arkadaş yıllardan sonra arayı kapatıyorlardı.

.....

Can: “Evet tabi, çok estetik bir yerdi fakat insan insanla konuşmuyor bu yüzden içini kâğıda döküyordu. Bu yalnızlığın sanata etkisinin ne kadar büyük olduğunu gösteriyor.

Şair: “Evet yalnızlık büyük bir ölçüt ama orada sanat meslek olarak görülüyor edebiyat da sanat olarak görülüyor.”

“Evet tabi o da var. Ama insan ölçütü de büyük.” Can cümlesinin ortasında masadan yavaşça kalkarak ve pencereye yöneldi. “Mesela canlı bir örnek vereyim”. Camın yanındaki odada bebeğin olduğunu bilen şair paniklese de sakin ve alaylı bir şekilde gülerek “Can yıllar geçse de hala kendini kanıtlamaya çalışıyorsun bu çok- Can da gülerek “-çocukça. Diyecektin değil mi daha önceden de söylemiştin ne yapalım yıllar bazı insanları değiştiremiyor.” Diyerek tekrardan masaya yöneldi ama tam oturacağı sırada bebek arabasını fark etti ama oda karanlık olduğundan ne olduğunu çok anlayamamış ve o tarafa yönelmişti. Şair o sırada fark ederse söyleyecek bir şeyi olmadığını fark etti ve sadece olanları izlemeye başladı. Can şüpheyle arabanın yanına gitti ve süzmeye başladığı sırada bebek, küçük çocukların uyudukları sırada daha tam gelişemeyen küçük bedeni yüzünden burunlarından çıkan sesi çıkardı. Çok sesli değil hatta şirin bir şekilde olsa da sessizlik içinde ses yayıldı. Şair bir günde o kadar yeni duyguyla karşılaşmıştı ki bayılmak üzere olduğunu hissetti ve bardağı tutan elinin kontrolünü kaybetti. Can bardağın kırılması ile arabayı bırakıp o tarafa doğru hızla yöneldi. Şair hanım ise şok etkisinden çıkarak kontrolü tekrar eline aldı ve endişeli görünen Can’a “endişelenecek bir durum yok başım döndü biraz sadece” diyerek gülümsedi. Hala endişeli Can ise şaire yeni bir bardak ve su verdikten sonra yerine oturdu ve ortamı tekrar eski havasına döndürme çabası ile “Hep yurtdışından bahsettik. Burası ne durumda, neler yapıyorsun.” diye sordu. Şair bu soruyu kendine bir günde defalarca kez sormasına rağmen başka biri kendisine sorduğunda donup kalmıştı. Şair biraz düşündükten sonra “Biliyor musun aslında bende bilmiyorum bazen boş bir duvara saatlerce farkında olmayarak bakıyorum ne yaptığımı düşünüyorum ne yapabileceğimi düşünüyorum ne yapmam gerektiğini düşünüyorum ama kalkmadan önce plan yapmamam gerektiğini fark ediyorum ve plan yapmıyorum ama sonra yine oturuyorum ve düşünüyorum. Şu an ki durumumdan şikâyet etmiyorum ama içimde pişman bir tarafım da var. Ama sorunun cevabı şu ki “.....” gazetesinin şiir kısmına çocuk şiirleri yazıyorum karlı bir iş olmasa da memnunum az önce baktığın araba da hediye gelmişti.” Can “Bende onu soracaktım çocuğu olmayan birinin evinde boş bir araba olması şaşırttı beni ama şimdi anlaşıldı.” Şair, Can araba boş mu diye düşündü, fark edememişti demek ki. Tam zamanında bardağı düşürmüş olmalıydı ki bebeğin sesi duyulmamıştı. Can devam etti “Evet, yalnızlığın kötü kısmı ise insanı kendisi ile çarpıştırması düşüncelerin acısına kim dayanabilir. Ortaya hangi eser çıkarsa çıksın yalnızlık insanın kendi düşüncelerinde kaybolmasına değmiyor. Az önce yaptığımız tartışmada yalnızlığın eser ve estetik kaynağı olduğundan çok emindim çünkü eserlerimin tek temeli yalnızlık.” Odanın karanlığına sükûnet ve ıssızlık katan bir sessizlik hüküm sürdükten belirsiz bir zaman sonra Can, şaire bakarak “Sevgi nedir” der bu sorunun geleceğini veya mümkün olmasa bile uzun süren sessizliğin biteceğini tahmin edemeyen şair, cevap veremez. Can bu sessiz cevabı bekliyormuş gibi: “Sevgi karşındakine insan olarak baktığın birine duyulmaz. Bir anne ona cevap vermediğini bilse de bebeğine duyar bu hissi, bir baba kendisiyle

konuşmayan kızıyla konuşmak yerine onunla uğraşarak gösterir bir hissi, birinin ölü sevgilisine duyduğu his hani uzatsan da elini tutamayacağını bilmek gibi, kendin olarak gördüğün birine sana yapamadıklarını yapmak, birinin sadece insan olarak bakmadığı biri için yapacağı fedakârlık, hayattaki tüm değerlerini altüst eden birinin hayaline duyduğun histir sevgi.” Şair bilinçsizce tekrar etti “bir annenin bebeğine duyduğu his, Hayatta inandığın bütün değerlerini altüst eden birisine...”

Gün doğumuna saatler kalmıştı nezih apartmandaki sadece iki daire, iki şair uyanıktı. Romantik şair Can yeni evine yabancı bir tavır ile cam kenarında duruyordu ne camdaki yansımasına ne de dışarı bakıyordu sadece o gün olanları düşünüyordu. Yan dairedeki arkadaşını düşünüyordu. Kafasının içinden her zamanki sesler geliyordu. Seslerin arasında Can bazen kim olduğunu unutuyordu. Bir taraf -birinci ses- Canın en sevdiği yazardan “Ben yalnız kalmalıyım başka çarem yok. Korkuyorsun düşünmekten sevmekten korkuyoruz insan olmaktan korkuyoruz.” diyordu ben ve biz kelimelerini iç içe kullanıp Canla alay ederken. Öbür taraftan 2.ses ise aynı yazardan “Acının adaletli oluşu değil, sürekli oluşu yoruyor bizi” diyordu 3. Ve son ses ise yine aynı yazardan

“Bazılarımız şiirlere tutunuyor, bazılarımız şarkılara, bazılarımız filmlere tutunuyor, bazılarımız kitaplara... sanırım artık insan, tutunamıyor insana. Ama o farklı o anlıyor ne kadar dolaştın peki hangi ülkede aradığını buldun yetmiyormuş gibi aramak için gittiğin ülkelerle de aradığından uzaklaştın oysaki çocukken her gün onunla oynardın değil mi” diyordu. Can ne yapacağını bilmiyor yalnızlığı onu kendisiyle konuşmaya itiyordu. Yalnızlıkta onunla konuşuyordu. 3 ses vardı kafasında. Kendisi ile birlikte mi 3 yoksa kendi düşüncelerine kafasında yer yok mu bilmiyordu. Kafası çok karışıkta o da bunu yalnızlık ve üzüntüden sebep olduğunu biliyordu, bazen gözlerde yaş akmaz ama kalp ağlar sessizce...

Şair hanım bebeği uyutamayacağını anladıktan sonra ona Selma'nın da yaptığı gibi yarın postaya vereceği şiirlerinden birini okumaya karar verdi.

Şair okumayı bitirdiğinde bebek uyumuş ve güneş doğmuştu şair sessizce takvim yaprağına yöneldi.

Şair şapkasını ve kotunu aldığı anda saat 9'a geliyordu. Her detayı düşünmüştü bebeği kendisiyle götüremezdi ama evde de bırakamazdı dün Dilber hanımın aynı kendisi gibi takıntı ve titizliğine dikkat etmiş bu sabah da ondan yardım almayı düşünüyordu. Kapı çaldı. Saat tam 9' u vurduğunda gelmesi için çağırdığı üzere Dilber Hanım gelmişti. Onu içeri aldı ve olan tüm detayları anlattı ve ondan kimseye söylememesini ve bebeği şu an olduğu odadan -yatak

odasından- çıkarmamasını rica etti. Dilber Hanım da kabul etti şairin de düşündüğü üzere aynıydılar işte fark etmişlerdi şu anda yapılacak başka mantıklı bir durumun olmadığını.

Şair sokağa çıktığı sırada dün ve bugün aynı yerlerden geçmesine rağmen nelerin değiştiğini düşündü bebeği dün ilk bulduğu hali ile bugün olan bebek aynı değildi. Bugün gördüğü bebeği kuşluk vakti yazılan okumaya kıyamadığı bir şiire benzetiyordu, bıkkın bir rahibin, bir sabah; yorgun bir vezirin akşamın alacakaranlığında muhtemelen yazacağı bir şiire. Posta kutusuna mektuplarını koyduktan sonra tekrar eve yöneldi ama içinde bir his vardı bebek onun yanında olmayınca tehlikede gibi hissediyordu adımlarını hızlandırdı apartmana girdi ve merdivenlerden neredeyse koşarak çıktı ve dairesinin girişinde Canı kapıyı çalmak üzereyken gördü.

Saat 9'u biraz geçiyordu Can daha uyuyamamıştı biriyle konuşmak istiyordu ama kimseye konuşacak, yanında yürüyecek kadar güvenmiyordu bu da başka bir sebepti İstanbul'a gelmesinin. Onu dinleyecek tek kişi buradaydı birinci ses "Cennet, insanların birbirlerini dinlemeleri demektir. Birbirlerine aldırmaları, birbirlerinin farkında olmaları demektir" dedi bir yazardan alıntıyla. Diğer 2 ses sessizdi bu sabah aslına bakılırsa Can 3. Sesi en son akşam duymuştu ve insanın sürekli düşündüğü göz önünde bulundurulduğunda bu büyük bir durumdu. Belki sonunda sesler kaybolmaya başlamıştı. Biliyordu İstanbul'un ona yarayacağını, 3. Ses de biliyordu bu Can iyiye gidiyor demektir. Kişilikler kendisi ile bir oluyorlardı. Bu sebeple 1. Sesi dinlemek üzere kapısından çıktı ve şair hanımın kapısına doğru yöneldi tam kapıyı çalmak üzereyken merdivenlerden merdivenlerde koşan ve perişan halde olan arkadaşını gördü. Şair kapıya koştu Canı görmezden gelmişti hatta kapıya yönelirken biraz ittirmiş bile olabilirdi. Ama şu an nerede olduğunu veya etrafta kim olduğunu bir önemi yoktu farkında da değildi zaten sadece içeri girmeliydi. Kapıyı sertçe hatta delice çalıyordu ama içeriden ses gelmiyordu. Can şairi korkuyla izliyor ve içeride ne olduğunu soruyordu ama şair onu duymuyor kapıya daha hızlı vuruyordu. Can sonunda arkadaşının acı çekmesine dayanamadı ve omzuyla kapıyı ittirerek yere serdi. Şair kapının açıldığını fark etmeden biraz daha kapıya vurdu sonra fark etmesi ile bebeği son bıraktığı odaya doğru koştu ama bebek orada değildi sadece hediye gelen eşyaları masanın üstündeydi Dilber Hanım ise evde değildi sanki bebek ile havaya karışmışlardı. Şair hanım odanın kapısında duruyordu tüm odaları defalarca gezdikten sonra evde olmadıklarını anladığında salonun ortasındaki ve aynı anda kapının tam karşısında, dün Canla yemek yedikleri masanın başında durdu. O durmuştu ama şimdi de oda onun etrafında dolanıyordu evde onun bu alaycı dansına eşlik etti biraz sonra tüm İstanbul onun etrafında dönüyordu. Şairin gözleri kararıp yere yığılmadan önce son hatırladığı Canın ona doğru koştuğu ve bir bebeğin hatta o bebeğin ağlama sesiydi.

Can başını şairin yatağına doğrudan bakan salon masasının üstüne yasladığını bile hatırlamıyordu ama uyanmıştı. Saat sabaha karşı 4 veya civarı olmalıydı çoğu zaman akşamları uyanık kaldığından gecenin her saatini ayırt edebiliyordu artık. Olan hiçbir şeyin mantıklı olmadığını düşününce endişeleniyordu. Sabah arkadaşı düştükten sonra hemen dün tanıştığı üst kattaki doktoru çağırması ve başını olabildiğince hareket ettirmeden şairi yatağına taşımıştı. Sonrasında da aklına dün binaya ilk girişi sırasında girişte karşılaştığı ve kendini tanıttikten sonra ona dairesinin yerini söyleyen, Rasim Efendinin eşi Zeynep Hanım ile karşılaşmıştı şansına o da şimdi şair hanımın yanından inmiş oradayken de şair hanıma ilacını hatırlatmıştı Can hemen Zeynep Hanım'ı hatırladı ve yardım almak için aşağıya indi ve onu da çağırdı. Şimdi gecenin dördünde yeni yaptıklarının farkına varıyordu şair daha uyanmamıştı ama Can'ın geri uyuması mantıklı olmazdı kontrol etmeliydi arkadaşını. Yavaş yavaş kendine gelince kafasındaki ikinci ses yeniden konuşma cesaretini göstermişti.

-İkinci ses: Kapıyı nasıl çaldığını odalarda nasıl deli gibi koşturduğunu hatırla. O iyi değil kendine faydası olmayan birinin sana ne yardımı olsun hiç dönmemeliydin.

-Can: önce ben ona yardım ederim bende o zaman kafamdan çıkmıyorsun evet ama bedenimin kontrolü sende değil.

Aylardan beri ilk kez Can kendine ait olduğundan kesin olarak emin olduğu bir düşünce fark etti ama ikinci ses kibirle konuşmaya devam etti.

-İkinci ses: bedeninin kontrolü sende olsa bile ben düşüncelerine sahibim

Can bu cevap üzerine sinirlenerek masadan kalktı ve sesli olarak "Evet ama unutma sen bensin" diye bağırdı ve o anda farkında olmasa da bu ikinci sesi son duyuyuydu. Canın bağırmasını duyan şair hanım uyanmıştı. Yeni uyandığından mahmur gözleri karanlığa alışmamış ve tedirginliğin verdiği korku ile "Kim var orada?" küçük bir duraksama "Geri mi getirdin onu koca karı. Neredesin, çık karşıma?". Can neler olduğunu anlamamıştı ama hemen karşısına çıkıp korkutmak da istemiyordu sessiz kaldı. Şair devam etti "sessiz kalma konuş seni alçak!" duraksama "Niye sessizsin?" "Getirmedin mi onu... Nerede mi bilmiyorsun? Sende mi bilmiyorsun? Konuş almadım de aldım de konuş bu sessizlik daha çok acıtıyor" cümlelerin sonuna doğru sesi titremeye gözleri dolmaya başlamıştı. Can karşısına çıkamayacağını anladı ve doktoru çağırmak için üst kata çıktı doktorla aşağı indi son bir kere o gece şaire baktıktan sonra takvimden bir yaprak yırtıp dairesine döndü.

Ertesi sabah kapının çalması ile Can içinin geçtiği sandalyeden kalktı ve kapıyı açmaya gitti. Gelen Şair Hanımdı. İçeri aldı ve karşılıklı iki koltuğun olduğu salona buyur etti içecek bir şey isteyip istemediğini sorduktan sonra karşısındaki sandalyeye oturdu. Kimse konuşmuyor iki bina ötedeki kuşların seslerini dinliyorlardı. Can bu huzurlu sessizliğe son verip "iyi hissetmediğini görebiliyorum ve nasılsın diye sormayacağım. Sessiz oturacak kadar mı yoksa konuşabilecek, ne olduğunu anlatabile kadar mı iyi misin?" cümlesini soğuk tamamladığını

düşünerek “sakın kuşları dinlemekten şikayetçi olduğumu da düşünme hemen” dedi gülümseyerek. Karşından cevap gelmedi Can biraz düşündükten sonra “Hatırlıyor musun yemekte korkularımız ve buna karşılık tepkilerimizden konuşmuştuk. Sen bana şakayla karışık kesin sen donup kalırsın demiştin. Senin düştüğün gün dairede tectim ve önce seni sakince yatağına taşıdım sonra ilk gün buraya geldiğimde binanın girişinde tanıştığım Rasim efendinin eşi Zeynep hanımı ve üst kattaki doktor efendiyi çağırdım. Donup kalacağımı söylerken iki kez düşünmeliydin” dedi gülerek ama arkadaşı gülmüyordu hatta Zeynep Hanım’ın adını duyunca dehşete kapılmış ve hemen oradan çıkmıştı. Birkaç gün daha geçti şair her sabah Can’ın evine gidiyor ama konuşmuyordu sadece kuşları dinliyorlardı bu sırada şair kimse ile konuşmuyor gazeteye de şiir göndermiyor ama ne zaman Can şairin evine kontrol etmek için gitse bir şeyler yazıyordu. 4. Günün sabahında Can kapıyı her gün hissettiğinden ayrı bir umutla açtı. Şair içeri girdi elinde iki kağıt parçası vardı. Günlerdir oturduğu yerine oturdu Can da karşısına oturdu Can kendisi konuşsa bile arkadaşının konuşmadığı fark etmişti bu yüzden sadece gözlerini kapatıp kuşları dinleyerek onun ilk hamleyi yapmasını bekledi. Bu sefer sessizliği şair bozdu ve elinde kapısının önünde bulduğu mektup ve günlerdir karaladığı uzun bir şiir yazan buruşmuş ve üstünde göz yaşı kahve ve güneş yanığı olan kağıdı Can’a uzatarak son birkaç gündür ne olduysa anlattı Can yedikleri yemekte bebek arabasını açmasından korktuğunu ve bu yüzden bardağı düşürdüğünü duyunca anladı arkadaşının günlerdir neler ile baş ettiğini çünkü bebek arabasını zaten açmış ve boş olduğunu görmüştü. Şair her şeyi anlattıktan sonra Canın evine geldiği ilk gün Can’ın o düştüğünde Zeynep hanımı çağırdığını söylediğinde Dilber diye birini tanımadığını fark ettiği için dehşete düştüğünü ve bu yüzden son birkaç gün içindeki her şeyi gözden geçirdiğini de anlattı ve ekleyerek “Ve biliyor musun ben her gün buraya geldiğimde camdan dışarı bir tek umutla bakıyorum bir daha onu görebilmek. Çok acıtıyor biliyor musun her an kapından içeri gülümseyerek gireceğini bekleyip ama aslında hiç gelemeyeceğini de bilmen gibi. Ne zor şey değil mi ölmediğini bilmek, ama ölmüş gibi ulaşılmaz olması artık o insanın sana, ne kadar katlanılmaz bir gerçek değil mi? Yemekte sevgi hakkında konuştuğumuz zaman bana sevgi bir annenin bebeğine, bir kişinin hayaline duyduğu histir demiştin hatırlıyor musun? Kim bilirdi benim için ikisi de olacağını. Ne kadar acıtıyor biliyor musun yeni tanıştığın birine bu kadar bağlanıp kopmanın. Derine yapışık bir yara kabuğunu her sefer oluştuğunda koparmanın, asla iyileşmeyecek bir yarayı sevmenin, onu içinde kalbinde korumanın ama hiç var olmadığını bilmenin vereceği acıyı. Hiç düşünabiliyor musun ne kadar acıttığını?” gözleri ile kapısının önünde bulduğu mektubu göstererek “Ama ben onun gerçek olduğunu biliyorum sadece senin de görebileceğinden emin değilim. Belki İstanbul da değil ama bir yerde illaki bulurum.” Kısa bir ara verdi. Can’ın kafasındaki 2.ses “senin de yurtdışına çıkma amacın bu değil miydi.” dedi alaycı bir şekilde. Can sırasının olmadığını biliyordu ve görmezden geldi. Şair devam etti. “Günlerdir gazeteye tek bir şiir göndermedim normalde hiç aksatmazdım. Ama senin de sevdiğin, aşık olduğun biri olmasa illaki yazamazdın bu kadar şiiri, olamazdın bu kadar başarılı. Ben sevdiğim uğrana şiir yazabileceğim biri yokken başladım onunla ilgili şiirler yazmaya şu an nerede olduğunu bilmesem de onu arayacağım. Düşünebiliyor musun Ne kadar umutsuz bir arayıştır o, kalabalık caddede geçen binlerce yüze bakmak belki bir kez daha görebilmek için o yüzü, belki biraz önce geçti bu kaldırımdan diye düşünmek, belki su an arkamda yürüyen insanların içinde bir yerde demek, belki su an üzerimdedir gözleri diye paranoyalar yaşamak ne zordur değil mi? Ne kadar eritir insani fark etmeden. Sende

biliyorsun değil mi bunları.?” Biraz durakladı ve tam Can söze girmek üzereyken sözünü kesip sevdiği bir şairden alıntılararak “Aklımı kaçırdığımı düşünebilirsiniz. Bir insan acıdan delirdiğinde diğerleri onun acısını değil, deliliğini görürler” dedi gülümseyerek. Can ne yapması gerektiğini bilmiyordu onaylasa mı kendi sorununu mu anlatsa sessiz mi kalsa anlamamıştı ne yapması gerekliydi? Şair devam etti “kararımı verdim zaten sen bana ilk yurtdışını anlattığında içime sinmişti ben artık buralarda kalamam her gördüğüm posta kutusu her gördüğüm sokak kaldırım bana onu hatırlatıyor, kime anlatsam o bir anıydı demekten başka bir teselli etmeyecek. Bu yüzden sana geldim ya zaten. Sen iyi bir arkadaşısın. Baksana bir deliye tek bir kelime etmiyorsun, hayır inanma sahteydi o anılar demiyorsun. Kırılmış kalbimi daha çok parçalamıyorsun. Kim ne derse desin ben sahte olmadığını biliyorum o anıları elimde delil bile var.” Eliyle tekrar kapısının önünde bulunduğu mektubu göstererek “ben Selma’nın emanetine sahip çıkamadım. Artık burada da kalamam babama sen söylersin değil mi?” dedi Can ne yapacağını bilmiyordu ilk kez bir durum karşısında ne onun ne de seslerin bir fikri yoktu Can o zaman anladı ki farkında olmasa da arkadaşı ona yardım etmişti şimdi Can da arkadaşına yardım etmeliydi. Can evet anlamında başını salladı. Şair ayağa kalktı Can da kalktı. Sessiz bir vedadan sonra Can tekrar oturma ihtiyacı hissedene kadar ayakta camdan dışarı baktı önce havanın yavaşça kararmasını sonra arkadaşının binadan valizleri ile çıkıp bir araba ile uzaklaşmasını oturmak istediğinde kendi yerine değil de arkadaşının yerine oturdu ve önce karalama kağıdını eline aldı masadan biraz uzun bir yazıydı bu şöyle yazıyordu güzel ama özensiz bir eli yazısı ile:

*“Hiç, bir insanı unutmak,
Bir insandan vazgeçmek,
Bir insanı hayatından sonsuza kadar çıkartmak zorunda
Kaldın mı hiç?
Hani ölmüş gibi,
Hani uzatsan da elini tutamayacağını bilmek gibi,
Her an kapından içeri gülümseyerek gireceğini bekleyip
Ama aslında hiç gelemeyeceğini de bilmen gibi.
Ne zor şey değil mi ölmediğini bilmek,
Ama ölmüş gibi ulaşılmaz olması artık o insanın sana,
Ne kadar katlanılmaz bir gerçek değil mi
Sen hâlâ bu kadar sevgili iken?
Özlemek,
Bu kadar özlemek,
Etini kemiğini yakarcasına özlemek..
Çok kötü değil mi?
Bu kadar özleyip onu görememek,
Ona dokunamamak,
Onu işitememek,
Artık sonunun “Pi” hali değil mi? Biliyorsun değil mi?
Ne kadar umutsuz bir arayıştır o,
Kalabalık caddede geçen binlerce yüze bakmak
Belki bir kez daha görebilmek için o yüzü,*

*Belki biraz önce geçti bu kaldırımdan diye düşünmek,
Belki şu an arkamda yürüyen insanların içinde bir yerde demek,
Belki şu an üzerimdedir gözleri diye paranoyalar yaşamak,
Ne zordur değil mi?
Ne kadar eritir insanı fark etmeden.
Sen de biliyorsun değil mi bunları?
Bir sinema koltuğunda sen de iki kişi gibi oturdun mu hiç?
Hiç iki kişi gibi zevk aldın mı bir konserden yalnız başına?
Güzel bir kafe keşfettiğinde,
Güzel bir film seyrettiğinde,
Güzel bir şarkı dinlediğinde,
Güzellikleri oranında eksik kaldıklarını hissettin mi
Paylaşmadığın için onunla.
Bir barın kalabalığında hiç yarım vücudunla sallandın mı ortada?
Hiç iki kişilik beyninle yarım insan olabildin mi?
Baktığında aynana sadece yüzünün bir yarısını gördüğün oldu mu hiç?
Sana hayatındaki en büyük yoksunluğu yaşatandan nefret edemediğin zamanlar oldu mu hiç?
Gözünün içine baka baka kolunu, bacağını kesen bir insanın yüzüne
Sevgi dolu bir gülümseme ile bakabildiğin zamanlar oldu mu hiç?
Hayatta inandığın bütün değerlerini altüst eden birisine aşk şiirleri yazabildin mi?
Onu içinde korumanın seni yok etmek olduğu zamanlara feda oldun mu hiç?
İçinde ağlayan çocuğa umut şarkıları söyleyemediğin,
Özlemeni,
Susuzluğunu,
Açlığını gideremediğin zamanlar oldu mu hiç?
Kanayan yarasını gördüğün,
Ama merhem olamadığın zamanlar.
Gücünün,
Hani o tanrısal gücünün,
Bir çocuğun ağlamasını susturamayacak kadar olduğunu gördüğün zamanlar oldu mu hiç?
Hiç,
Hiç,
Hiç,
Bir hiç...” **

Can belki daha önceden binlerce şiir okumuştur ama daha önce hiç duyguların saf bozulmamış ve taze aktarıldığını görmemişti. Yavaşça kağıdı elinden bıraktı ve mektup zarfında olan kağıdı aldı. Yavaşça mühürden tutarak açtı ve okudu sonra açık bir şekilde arkadaşının yazdığı kağıdın yanına bıraktı. İki kağıttaki el yazıları aynıydı.

-Piraye

*: Can Dünder- Hiç şiir